

LBRIS

We know
books

Deeper than the Dead
by Tami Hoag

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparțin
Editurii MIRON

TAMI HOAG

PASIUNE OBSESIVĂ

Eroul meu.

Eroul meu este tata. Tata este un om important. Muncește mult, este drăguț cu toată lumea și încearcă să ajute oamenii.

Victima lui ar fi strigat, dacă ar fi putut. Dar avusese grijă ca aceasta să nu deschidă gura. În ochii ei ar fi fost teroare. S-a asigurat că ea nu-i va putea deschide. A făcut-o oarbă și mută, femeia perfectă. Frumoașă. Văzută dar nu auzită. Ascultătoare. A imobilizat-o, ca să nu se poată împotrivi.

Uneori mă ajută să-mi fac temele, pentru că este bun la matematică și la științe. Uneori ne jucăm de-a prinselea în grădină și este super și amuzant. Dar este foarte ocupat. Muncește mult.

Tremuratul ei necontrolat și sudoarea care îi se prelinge pe față trădau groaza. O ferecase în închiisoarea minții și a trupului ei și pentru ea nu mai exista nici o scăpare.

Arterele gâtului i se umflau în timp ce ea se lupta cu legăturile. Sudoarea și sîngele i se prelingeau în dire subțiri de-a lungul sînilor mici, rotunzi.

Tata îmi spune că orice s-ar întîmpla, trebuie să fiu întotdeauna politicoasă și să-i respect pe ceilalți. Că trebuie să-i tratez pe ceilalți așa cum aș vrea și eu să fiu tratată.

Acum va trebui să mă respecte. Nu avea altă alegere. Puterea era toată numai a lui. În acest joc, el era întotdeauna învingătorul. Smulsese de pe ea orice pretenție, masca frumuseții, ca să scoată la iveală adevărul crud, simplu: acela că ea nu era nimic iar el era Dumnezeu.

Era important ca ea să știe asta, înainte de a o ucide.

Tatăl meu este cineva foarte important în comunitate.

Era important ca ea să aibă timp să reflecteze la acest adevăr. Pentru asta, nu o va ucide imediat. În plus, nici nu avea timp.

Tatăl meu. Eroul meu.

Era aproape ora trei. Trebuia să-și ia copilul de la școală.

2

Cinci zile mai târziu

Marti, 8 octombrie 1985

— Crane, căcăciosule!

Tommy Crane oftă și se uită țintă în față.

Dennis Farman se aplecă peste banca lui, care se afla chiar vizavi de a lui Tommy, cu fața schimonosită în ceea ce s-ar fi vrut probabil o expresie cu adevărat dură.

Tommy încercă să-și spună că nu era decît o expresie stupidă. *Fundulească*. Aceasta era noua lui expresie, în săptămîna asta. *Fundulească*: definită prin eșecul în exercitarea inteligenței sau a judecării sănătoase. Definiția numărul doi: referitoare la, aparținînd unui sau asemănătoare cu un fund.

Acesta era Dennis, una peste alta.

Încercă să nu se gîndească la faptul că Dennis Farman era mai mare ca el, cu un an mai în vîrstă și pur și simplu un ticălos.

— Cretin căcăcios, spuse Farman rîzînd mulțumit, ca și cum ar fi crezut că era scriitor sau mai știu eu ce.

Tommy oftă din nou și se uită la ceasul de pe peretele de deasupra ușii. Încă două minute.

Wendy Morgan se întoarse pe scaun și îl privi, frustrată.

— Spune-i ceva, Tommy, zi-i că-i un ticălos.

— Spune ceva, Tommy, o îngîină Farman imitîndu-i glasul subțire, de fată. Sau las-o pe prietena ta să vorbească în locul tău.

— El nu are nici o prietenă, se băgă și Cody Roache, umbra lui Farman, astăzi. E poponar. El este poponar iar ea e lesbi.

Wendy își dădu ochii peste cap.

— Gura, Libarcă. Tu nici măcar nu ști ce înseamnă asta.

— Ba da, știu.

— Pentru că asta ești.

Tommy se uită la ceasul care mai ticăi un minut spre libertate. În fața clasei, domnișoara Navarre se întorcea înapoi la catedră, cu un bilet galben în mână.

Dacă ar fi fost torturat, dacă i s-ar fi pus picioarele pe foc sau dacă i s-ar fi vîrît așchii de bambus sub unghii, probabil că ar fi fost nevoit să recunoască faptul că era oarecum îndrăgostit de domnișoara Navarre. Era deșteaptă și cumsecade și chiar frumoasă, cu ochii ei mari, căprui și cu părul negru, dat după urechi.

— Păsărica, spuse Libarcă suficient de tare ca expresia urîită să nimerească direct în urechea domnișoarei Navarre ca o săgeată otrăvită și ca privirea ei să se întoarcă brusc în direcția lor. Spuse, pe tonul acela al ei tăios ca un cuțit:

— Domnule Roache, te rog să vii în față și să explici restului clasei de ce anume vei rămîne mîine consemnat în sala de mese?

Roache își arboră cea mai cretină expresie, în spatele ochelarilor prea mari.

— Ah, nu.

Domnișoara Navarre își arcui o sprînceană. Putea spune multe, cu sprînceană aceea. Era ea dulce și bună, dar nu era ușor de sfidat.

Cody Roache înghiți greoi și mai făcu o încercare.

— Aă ... nu, doamnă?

Clopoțelul sună strident și elevii țîșniră în sus de pe scaune. Domnișoara Navarre ridică un deget și înghețară cu toții în pozițiile lor suspendate.

— Domnule Roache, spuse ea. Nu era niciodată un semn bun cînd i se adresa cuiva cu domnule sau domnișoară. Mîine dimineață să fii aici, la catedră.

— Da, doamnă.

Domnișoara Navarre își întoarse privirea spre Dennis Farman, ridicînd biletul din mîna ei.

— Dennis, m-a sunat tatăl tău și mi-a spus că nu o să poată veni azi să te ia, așa că o să trebuiască să te întorci acasă pe jos.

În secunda în care domnișoara Navarre își înclină capul, toată clasa a cincea se repezi spre ușă, ca o herghelie de cai sălbatici.

— Tommy, de ce nu îi ții piept? îl întrebă Wendy în timp ce se îndepărtau de *Școala Elementară din Oak Knoll*, luînd-o spre parc.

Tommy își ridică ghiozdanul pe umăr.

— Pentru că m-ar putea transforma într-o grămadă de oase rupte.

— E numai gura de el.

— Ție ți-e ușor să spui asta. Mie mi-a ars o dată o minge la dodgeball și o săptămînă n-am mai putut respira.

— Trebuie să lupti pentru tine. Altfel nu ești bărbat, insistă Wendy, cu ochii albaștri aruncînd scînteii. Avea părul blond, lung, ondulat, ca de sireună, pe care-l purta întotdeauna în stilul starurilor rock de care nu auzise niciodată Tommy.

— Nu sînt bărbat. Sînt un copil și vreau să mai rămîn o vreme așa.

— Dar dacă se ia de mine? Dar dacă încearcă să dea în mine, sau să mă răpească?

Tommy se încruntă.

— Asta este altceva. E vorba de tine. Firește că o să încerc să te salvez. Asta se presupune că trebuie să faci un tip. Asta se cheamă cavalerism. Ca în *Cavalerii Mesei Rotunde* sau în *Războiul Stelelor*.

Wendy zîmbi și își răsuci o șuviță blondă, ca un cornuleț cu scortîșoară, presînd-o de ureche.

— Semăn așa cu Prințesa Leia? întrebă ea zbătîndu-și pleoapele.

Tommy își dădu ohii peste cap. Leșiră de pe alee și o luură pe o cărare care tăia parcul Oakwoods.

Oakwoods era un parc mare, în care se afla o porțiune defrișată pe care fuseseră instalate pavilioane pentru picnicuri, o orchestră și un teren de joacă. Restul parcului era mai curînd sălbatic, o pădure, cu simple poteci tăiate prin ea.

Mulți copii nici nu ar fi luat-o prin parc, pentru că existau povești cum că pădurea ar fi fost bîntuită de oameni ciudați, fără adăpost, care trăiau în ea și cineva a pretins că l-ar fi văzut odată chiar pe Bigfoot. Dar era drumul cel mai scurt spre casă iar el și Wendy o tăiau pe aici încă din clasa a treia. Și niciodată nu se întîmplase nimic.

— Iar tu ești Luke Skywalker, spuse Wendy.

Tommy nu vroia să fie Luke Skywalker. Han Solo era cel cu distracția, bîntuind prin toată galaxia, împreună cu Chewbacca, încalcînd regulile și făcîndu-și de cap.

Tommy nu încalcase niciodată în viața lui vreo regulă. Existența lui de zi cu zi era obișnuită și programată. Se scula la șapte, își lua micul-dejun la șapte și un sfert, pleca la școală pe la opt. Termina școala la trei și zece. Trebuia să fie acasă la trei patruzeci și cinci. Uneori mergea pe jos. Uneori, unul din părinții lui sau ai lui Wendy venea să-i ia, depinde. Cînd ajungea acasă, lua o gustare și îi povestea mamei lui tot ce făcuse în ziua aceea. Între patru și șase și un sfert putea ieși să se joace — dacă nu avea lecție de pian — dar fix la șase treizeci trebuia să fie spălat și la masa de seară.

Sigur, ar fi fost mult mai amuzant să fie Han Solo.

Wendy schimbuse deja subiectul, sporovăind acum despre cîntăreața ei preferată, Madonna, pe care

Tommy nu o auzise niciodată, pentru că mama lui insistă să asculte doar postul public de radio. Ea vroia ca Tommy să se facă fie pianist, fie neurochirurg. Tommy vroia să se facă jucător de baseball, dar nu-i spusese mamei lui acest lucru. Asta era ceva între el și tatăl lui.

Brusc, în spatele lor se auzi un strigăt de luptă care-ți îngheța sîngele în vine, ca și cum niște animale sălbatice s-ar fi sfîșiat în pădure.

— CRANE CĂCĂCIOSUL !!!!

— FUGI! strigă Tommy.

Dennis Farman și Cody Roache apărură sărind peste un pom căzut, cu fețele roșii de atîta strigat.

Tommy o apucă pe Wendy de încheietura mîinii și o luă la fugă, tîrînd-o după el. Era mai iute decît Dennis. Îl mai depășise și altădată, la alergări. Wendy era și ea iute pentru o fată, dar nu ca el.

Farman și Roache cîștigau teren, cu ochii ieșiți ca la gargui. Aveau gurile larg deschise, încă mai strigau, dar Tommy nu-și putea auzi decît bătăile inimii și trosnetul crengilor sfărîmate sub picioarele lor, în timp ce alergau printre copaci.

— Pe aici! strigă el ieșind de pe cărare.

Wendy se uită înapoi, strigînd:

— PÎRȚMAN!

— SĂRI! strigă Tommy.

Săriră de pe marginea unui dîmb și se lansară în aer. Farman și Roache se lansară în urma lor. Aterizară ca niște bolovani, atingînd pămîntul și începînd să se rostogolească.

În rostogolire, prin fața ochilor lui Tommy șerpuiau toate culorile pădurii, asemenea unui caleidoscop, pînă cînd în sfîrșit se opri pe o ridicătură moale de pămînt.

Stătu o clipă nemișcat, ținându-și respirația, așteptînd ca Dennis Farman să se repeadă asupra lui. Dar Dennis nu făcea decît să bîguie ceva, cu glas tare, în spatele lui.

Încetîșor, Tommy se ridică, împingîndu-se în mîini și în genunchi. Mormanul pe care stătea fusese răscolit de curînd. Mirosea a pămînt și a frunze ude și încă a ceva, ce nu putea defini. Era moale și umed și bulgăros, ca și cum cineva l-ar fi săpat. Ca și cum cineva ar fi îngropat acolo ceva ... sau pe cineva.

Inima îi sări în gît cînd se ridică ... și se pomeni față în față cu moartea.

3

Primul lucru pe care l-a putut vedea Tommy la început, a fost că femeia era frumoasă. Arăta liniștită, ca în *Femeia din Lac*. Pielea ei era palidă și ușor albăstrie. Avea ochii închiși.

Apoi, treptat, începu să vadă și alte lucruri: sîngele care i se prelinsese pe obraji și se închegase, furnici care mărșăluiau spre și din nările ei.

Lui Tommy i se întoarse stomacul pe dos.

— La naiba! strigă Dennis apropiindu-se de mormînt.

Cody Roache, cu pămînt pe față, cu ochelarii șui, începu să strige ca o fată și o luă la fugă înapoi, pe drumul pe care venise.

Wendy devenise albă ca hîrtia în timp ce se uita la femeia moartă dar ca întotdeauna, își păstra firea. Se întoarse spre Dennis și spuse:

— Du-te și cheamă-l pe tatăl tău.

Dennis nu o ascultă. Se lăsă în schimb în mîini și în genunchi, să vadă mai bine.

— Chiar e moartă?

— Nu pune mîna! strigă Tommy cînd Dennis întinse un deget murdar ca să pipăie fața femeii.

În toată viața lui nu mai văzuse decît un singur mort — pe bunica din partea tatălui — care însă se afla într-un sicriu. Dar știa că pur și simplu nu trebuia să se atingă de femeia asta. Era ca un fel de lipsă de respect sau mă rog ...

— Dar dacă doarme, doar? Dacă a fost îngropată de vie și este în comă? întrebă Dennis.

Încercă să-i ridice femeii o pleoapă, dar nu reuși. Efectiv nu putea să-și ia ochii de pe chipul femeii.

Tommy avea impresia că ceva săpase parcă în mormînt. Una din mîinile femeii ieșea din pămînt, de parcă ar fi încercat să caute ajutor. Mîna era sfîrtecătă, ca și cum un animal i-ar fi ros degetele, smulgînd carnea și dezgolind oasele.

Căzuse exact deasupra unei femei moarte. I se învîrtea capul. Parcă cineva ar fi turnat apă rece pe el.

Cînd Dennis se întinse să o atingă din nou pe femeie, din tufișurile aflate de partea cealaltă a cadavrului apărură un cîine, mîrîind.

Înghețară cu toții locului. Cîinele arăta înfricoșător, era alb, cu o pată mare, neagră în jurul unui ochi ca o mărgea și peste urechea mică. Cîinele se apropie. Copiii se traseră în spate.

— O protejează, spuse Tommy.

— Poate că el a omorît-o. Poate că a ucis-o și apoi a îngropat-o ca pe un os și acum s-a întors să roadă din ea, spuse Dennis.

O spusese ca și cum ar fi sperat să fie așa și abia aștepta să privească scena macabră care avea să urmeze.